

[Christophersen.]

mer, jeg her har talt om, men at socialdemokratiet og regeringen dog havde det tilfæles, at de erkendte problemernes reelle eksistens. Jeg synes, det er et fornuftigt udgangspunkt for de politiske drøftelser, at der er denne enighed om, at vi her i folketetinget bliver nødt til at finde frem til netop den balance i den økonomiske politik, som konjunkturoversigten peger på. Under de kommende forhandlinger må vi selvfølgelig drøfte teknikken i sagen. Vi må drøfte, hvordan man skaber en tilstrækkelig afrundet og socialt afbalanceret økonomisk politik. Jeg skal senere sige nogle få ord om dette.

Hvad er hovedlinjen i regeringens forslag? For det første foreslår regeringen, at man i stedet for at lade de tre dyrtidsportioner komme til udbetaling 1. marts 1974 erstatter disse tre dyrtidsportioner ved til lønmodtagere at udbetale et dyrtidstilskud på 1.000 kr. skattefrit. Her rejser sig naturligvis bl. a. spørgsmålet: er det nu et tilskud, der står i et rimeligt forhold til det, som lønmodtagerne må give afkald på? I bemærkningerne til finansministerens forslag er der anstillet nogle beregninger over, hvad den reelle værdi af de tre dyrtidsportioner ville være. Her siges det først, at man må gå ud fra, at dyrtidsportionerne til en lønmodtager i LO-området ville give et bruttobeløb på 2.625 kr. i 1974. Men hvis man tager hensyn til den gennemsnitlige trækprocent, som skal bringes i anvendelse i første omgang, ja, så reduceres dette bruttobeløb til et sted mellem 1.315 og 1.445 kr. Og når vi når frem til slutopgørelsen, altså slutopgørelsen i 1975, ja, så er det jo den marginale beskatningsprocent, som bringes i anvendelse, og så skal der betales en restskat af lønmodtagerne med det resultat, at dyrtidsportionernes værdi falder til et sted mellem 1.050 og 1.315 kr. Det er altså det reelle beløb, der bliver tilbage til lønmodtagere i LO-området: et sted mellem 1.050 og 1.315 kr., når skattevæsenet har fået, hvad det skal have.

Men herudover må man yderligere trække et beløb fra for at nå frem til den reelle købekraft af de mellem 1.050 og 1.315 kr., der er tale om. Man må nemlig trække det beløb fra, som spises op af efterfølgende prisstigninger. Herom siges det i bemærkningerne,

at man må gå ud fra, at stort set hele den omkostningsstigning, som dyrtidsportionerne medfører, vil blive overvæltet på priserne. Derfor, hedder det i bemærkningerne, vil den realindkomstforbedring, som opnås i kraft af dyrtidsportionerne, reduceres til omkring halvdelen af det beløb, der er tilbage, når skatten har taget sit. Det vil sige, at den reelle købekraft af de tre dyrtidsportioner kommer til at ligge et sted mellem 525 og 665 kr., og det er det beløb, man skal holde op over for regeringens forslag om et skattefrit dyrtidstilskud på 1.000 kr. — et dyrtidstilskud, der samtidig har den gunstige virkning, at det ikke overvæltet på varepriserne og derfor heller ikke trækker nye prisstigninger med sig. Det vil sige, at det ikke alene er i LO-området, men det er også for en række andre indkomstkategorier, at dyrtidstilskuddet på 1.000 kr. vil give fuld dækning. Vi skal altså et godt stykke op på indkomstskalaen, før man må konstatere, at 1.000 kr. ikke er tilstrækkeligt.

Her er det, regeringen har anlagt, kan vi sige, samme fordelingspolitiske betragtning, som jeg forstod hr. Per Hækkerup anlagde i sine bemærkninger om en tvungen opsparring. Der kan være rimelighed i at argumentere sådan, at når vi befinder os i en uhyre vanskelig økonomisk situation, ja, så må man tilstræbe, at de foranstaltninger, der gennemføres, skal være af en sådan art, at hvis der er nogle, som skal have mindre i disponibel indkomst, end de kunne regne med, ja, så måtte det være de højere indkomster. Det har også været regeringens argumentation for at operere med et ensartet dyrtidstilskud til alle lønmodtagere.

Som et tredje træk i regeringens forslag vil jeg nævne dets sammenhæng med den finansplan, som vi har drøftet sammen med finanslovsforslaget de sidste par dage. Det er ganske klart, at regeringen har udarbejdet en finansplan og udarbejdet ændringer til finanslovsforslaget ud fra det synspunkt, at såfremt man skulle sikre beskæftigelse og produktion, var det nødvendigt at foretage en vis lempelse af den finanspolitik, der var lagt op til af den forrige regering, men det måtte samtidig forudsætte, at man gennemførte andre og mere utraditionelle foranstaltninger, nemlig dem, vi drøfter her i dag. Konsekvensen af det synspunkt er naturligvis, at hvis ikke det bliver muligt at gen-